

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 762/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom Mgr. Adriánom Bobkom, Námestie sv. Egídia 78, Poprad, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 182/2012 z 25. februára 2015 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/3 Pz 149/15/1000-7 z 11. augusta 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Adriánom Bobkom, Námestie sv. Egídia 78, Poprad, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 182/2012 z 25. februára 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/3 Pz 149/15/1000-7 z 11. augusta 2015 (ďalej len „napadnuté oznámenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa spoločne so žalobkyňou v 2. rade (spolu ďalej len „žalobcovia“) žalobou doručenou Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) 14. augusta 2009 proti žalovaným domáhali zaplata sumy 8 298,48 € z titulu bezdôvodného obohatenia dôvodiac, že so žalovanými uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti bližšie špecifikované v kúpnej zmluve, pričom aj napriek riadne vyplatenej kúpnej cene sú žalovaní aj naďalej vlastníkmi uvedenej nehnuteľnosti, keďže návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nepodali.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 C 187/2009 z 3. mája 2012 (ďalej len „rozsudok z 3. mája 2012“) uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 2 987,15 € oproti povinnosti žalobcov vydať nehnuteľnosti v rozhodnutí bližšie špecifikované, a to do 30 dní odo dňa zaplata sumy 2 987,15 €, v prevyšujúcej časti žalobu o zaplata sumy 5 311,33 € zamietol a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 3. mája 2012 v časti, v ktorej okresný súd žalobu o zaplata sumy 5 311,33 € zamietol, rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov nepriznal.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Som toho názoru, že záver súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu v otázke vyplatenia celkovej sumy podľa kúpnej zmluvy nie je správny. Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd dospeli k záveru, že som žalovaným vyplatil len sumu 90.000,- Sk t. j. 2.987,45 eur a neprihliadli na moje tvrdenie o vyplatení celkovej sumy 250.000,- Sk (8.298,48 eur), ktorú som žalovaným uhradil tak, že časť kúpnej ceny vo výške 160.000,- Sk (5.311,08 eur) som uhradil v hotovosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy a následne po podpise zmluvy v troch splátkach poštovými peňažnými poukazmi vo výške 90.000 Sk (dňa 6. 2. 2002 sumu 3.000,- Sk, dňa 23. 9. 2004 sumu 80.000,- Sk a dňa 27. 4. 2005 suma 7.000,- Sk).

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v rámci, ktorého sa oboznámil s doloženou Kúpnu zmluvou zo dňa 13. 11. 2002. Podľa bodu V. označenej kúpnej zmluvy kupujúci nadobudnú vlastnícke právo k nehnuteľnosti až po vyplatení celej sumy 250.000 Sk, a to v hotovosti 160.000 Sk a v splátkach 90.000,- Sk. Z čoho je zrejmé, že sa účastníci kúpnej zmluvy dohodli, že časť kúpnej ceny bude zaplatená v hotovosti 160.000,- Sk a zvyšok 90.000,- Sk v ďalších splátkach. V bode II. sa uvádza záväzok ako „podlžnosť“ suma 90.000,- Sk s tým, že po úhrade tejto sumy kupujúci bude mať právo na list vlastníctva skôr. Ďalej sa v bode IV. kúpnej zmluvy tiež uvádza prehlásenie predávajúceho, že na nehnuteľnosti viazne suma 90.000,- Sk v prospech predávajúceho.

Máme za to, že z bodov II. a IV. a V. kúpnej zmluvy vyplýva, že kupujúci má uhradiť predávajúcemu už len časť kúpnej ceny, a to sumu 90.000,- Sk, z čoho logicky vyplýva, že v čase podpisovania kúpnej zmluvy suma 160.000,- Sk bola už uhradená. Samotné znenie kúpnej zmluvy preukazuje skutočnosť tvrdení mnou o úhrade sumy 160.000,- Sk predávajúcim v čase podpisovania kúpnej zmluvy. Žalovaní, ktorí kúpnu zmluvu ako predávajúci podpísali v konaní racionálne nezdôvodnili, prečo sa v kúpnej zmluve ako zostávajúci záväzok uvádza len suma 90.000,- Sk a nie 250.000,- Sk. Kúpna zmluva samotná sponchybnuje tvrdenie žalovaný že im bola vyplatená len časť kúpnej ceny. Pričom za danej skutkovej situácie bolo na žalovaných, aby v konaní hodnoverne vysvetlili, prečo sa podpísali pod kúpnu zmluvu, v ktorej sa uvádza, ako podlžnosť už len časť kúpnej ceny výške 90.000,- Sk, a z akého dôvodu predávajúci v bode IV. kúpnej zmluvy prehlasovali, že na predávanej nehnuteľnosti viazne už len suma 90.000,- Sk. Medzi týmto prehlásením žalovaných ako predávajúcich a ich tvrdením pred súdom prvého stupňa o neuhradení časti

kúpnej ceny vo výške 160.000,- Sk v čase uzatvárania kúpnej zmluvy je zásadný logický rozpor.

Konajúce súdy neposkytli vyargumentovanú odpoveď na uvedené skutkové otázky, a nevysporiadali sa s mojimi námietkami smerujúcimi k týmto otázkam. Argumentáciu sudu prvého stupňa a odvolacieho súdu uvedenú v odôvodnení napadnutých rozhodnutí v kontexte s citovaným obsahom kúpnej zmluvy nemožno považovať za dostatočne podrobnú a presvedčivú. Pre tieto dôvody považujem napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, rovnako ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, za arbitrárne, bez náležitého zdôvodnenia, a nepreskúmateľné pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov.»

Zo sťažnosti rovnako vyplýva, že sťažovateľ podal na generálnej prokuratúre opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu z 3. mája 2012 a napadnutému rozsudku krajského súdu, ktoré prokurátorka generálnej prokuratúry napadnutým prípisom odložila s odôvodnením, že *«do právomoci generálnej prokuratúry nespadá oprávnenie vstupovať a „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov vykonaných obecnými súdmi a to ani vtedy, ak by sa s takým hodnotením nestotožňovala»*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. 02. 2015, č. k. 3 Co/182/2012-140 a Oznámením Generálnej prokuratúry SR o odložení podnetu, zo dňa 11. 08. 2015, sp. zn. VI/3 Pz 149/15/1000-7 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. 02. 2015, č. k. 3 Co/182/2012-140 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Oznámenie Generálnej prokuratúry SR o odložení podnetu, zo dňa 11. 08. 2015, sp. zn. VI/3 Pz 149/15/1000 sa zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 eur (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur päťdesiatosem centov) do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Sťažovateľ uvádza, že napadnutý prípis o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania mu bol generálnou prokuratúrou doručený 17. augusta 2015, z čoho zároveň usudzuje, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu je dodržaná, pretože od doručenia napadnutého prípisu generálnej prokuratúry neuplynuli dva mesiace. Z uvedeného (ako aj z obsahu sťažnosti) sa dá vyvodiť, že sťažovateľ považuje podanie opakovaného podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na podanie mimoriadneho dovolania za účinný právny prostriedok nápravy, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a ktorý treba vyčerpať v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu.

V súvislosti s posudzovaním otázky, či sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv označeným rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu, nebola podaná oneskorene, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi (podľa § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku) nepovažuje za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorého uplatnenie je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05, IV. ÚS 355/2010 a iné). Z uvedeného dôvodu je pre posúdenie otázky, či bola sťažnosť podaná pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, relevantný termín nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 C 187/2009 z 3. mája 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 182/2012 z 25. februára 2015 nadobudol právoplatnosť 24. marca 2015.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená (19. októbra 2015) zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd, rešpektujúc zákonom ustanovenú lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a svoju ustálenú judikatúru, sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým prípisom generálnej prokuratúry

Z už citovaného textu § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, m. m. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že generálna prokuratúra napadnutým prípisom jeho opakovaný podnet na podanie mimoriadneho

dovolania odložila, pričom vyjadruje svoj nesúhlas s odôvodnením odloženia opakovaného podnetu prokurátorkou generálnej prokuratúry.

Podstatou tejto časti sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s právnymi závermi, ku ktorým generálna prokuratúra dospela pri preskúmvaní jeho opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania a ktoré vyjadrila v napadnutom prípise. V napadnutom prípise sa okrem iného uvádza:

«Dôvod na zaujatie iného stanoviska, než Vám bolo oznámené listom Krajskej prokuratúry Košice z 24. júna 2015 sp. zn. Kc 86/15, zistený nebol.

V podrobnostiach odkazujem na vybavenie krajskou prokuratúrou, s ktorým sa pre jeho vecnú správnosť stotožňujem. Vo vybavení podnetu sa prokurátor krajskej prokuratúry dôsledne vysporiadal so všetkými vznesenými námietkami, najmä otázkou dôkazného bremena, hodnotením dôkazov, ako aj námietkou nemožnosti prejednať vec z dôvodu exekúcie na predmetnú nehnuteľnosť.

Na doplnenie uvádzam, že vzhľadom na obsah a dôvody podnetu na podanie mimoriadneho dovolania považujem za vhodné poukázať na charakter mimoriadneho dovolania, ktoré v zmysle zákona, ale aj judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (M Cdo 43/03, 5M Cdo 10/2008) nie je ďalším odvolaním, ale mimoriadny opravný prostriedok určený len na nápravu výslovne uvedených procesných /§ 243f ods. 1 písm. a), b) OSP/ a hmotnoprávných /§ 243f ods. 1 písm. c) OSP/ väd. Preto sa ním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi a tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom k správam získaným z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu.

Do právomoci generálnej prokuratúry nespadá oprávnenie vstupovať a „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov vykonaných obecnými súdmi a to ani vtedy, ak by sa s takým hodnotením nestotožňovala. Nezistiac nezákonnosť v postupe a rozhodovaní konajúcich súdov generálna prokuratúra Váš opakovaný podnet odložila.»

V nadväznosti na citované ústavný súd zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia jeho ústavou garantovaného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z označených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi, t. j. závisí len od jeho rozhodnutia, či mimoriadne dovolanie podá, alebo nepodá. To zároveň znamená, že sťažovateľ nemá ústavou garantované právo, prostredníctvom ktorého by si mohol „vynútiť“, aby generálny prokurátor vyhovel jeho podnetu, ktorým sa domáhal podania mimoriadneho dovolania.

Uvedenému záveru zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodit' len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho

dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05 atď.).

Ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúceho spravodlivé súdne konanie nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o mimoriadnom dovolaní (m. m. IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02). Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na kritériá vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v danom kontexte (civilnom aspekte) aplikovateľný na toto konanie.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľa mimoriadne dovolanie (odložením opakovaného podnetu sťažovateľa prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Pz 149/15/1000-7 z 11. augusta 2015) nie je v priamej príčinnej súvislosti so žiadnym ústavou garantovaným právom, a preto napadnutým prípisom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Navyše, ústavný súd na základe svojich zistení konštatuje, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní opakovaného podnetu bol v súlade so zákonom o prokuratúre, keďže generálna prokuratúra sa ním riadne zaoberala a v zákonom ustanovenej lehote k nemu zaujala stanovisko v napadnutom prípise, ktoré je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne. Zvlášť v tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na právny názor generálnej prokuratúry vyjadrený v napadnutom prípise, podľa ktorého *„do právomoci generálnej prokuratúry nespadá oprávnenie vstupovať a hodnotiť hodnotenie dôkazov vykonaných obecnými súdmi“*. Proti tomuto právnenému názoru nemožno z ústavného hľadiska formulovať žiadny relevantný protiargument, ktorým by sa tento názor mohol spochybniť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým prípisom generálnej prokuratúry súvisiacim s vybavovaním jeho opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2015